

har omtalt de vigtigste, nemlig Artiklerne 1 og 3, og mod disses Indhold maa vi vende os af de Grunde, som jeg tidligere har omtalt. Medens Artiklerne 8—15 nærmest er almindeligt „Kontor“, har derimod Artiklerne 5, 6 og 7, og dette gælder da navnlig Artikel 5, sin store Betydning, hvad ogsaa den socialdemokratiske Ordfører skarpt understregede; og vi fra vor Side erkender, at navnlig Artikel 5 indeholder mange gode og værdifulde Bidrag til Løsning af det principielle Spørgsmaal: Blyforgiftningsfaren. Disse Artikler kan vi tiltræde paa ethvert Punkt, og vi kunde endda yderligere ønske, at Ordet „Malere“ blev erstattet med andre Ord, saaledes at der blev Beskyttelse for alle Haandværkere i enhver Industri, som herhjemme kan være udsat for Blyforgiftningsfaren — den er ikke særlig stor, men det har jo ikke saa meget at sige, at Faren ikke er stor, thi for den enkelte, der bliver angrebet, er det lige farligt.

Naar vi i særlig Grad vil gaa imod Grundlaget i Artikel 1, beror det paa, at man ikke tidligere hverken ved Lov eller ad administrativ Vej har foretaget noget som helst til Forebyggelse af denne virkelig farlige Blyforgiftning, idet det forekommer os urimeligt direkte at springe fra den fulde Frihed til Forbud paa dette Omraade, særlig da Regeringen — og dette gælder selvfølgelig ikke alene den nusiddende Regering, men en lang Række af tidligere Regeringer — har siddet det fra Sundhedsstyrelsen rejste Krav overhørig om at paalægge Lægerne Anmeldelsespligt af de for dem forefaldne Forgiftningstilfælde ved industrielt Arbejde. Igennem en saadan Anmeldelse har man jo dog den første Betingelse for at kunne danne sig et Billede af Blyforgiftningsfaren, ja, overhovedet et Billede af Forgiftninger indenfor industrielt Arbejde, og derfor henstiller jeg til den højtærede Socialminister, at dette det første Skridt bliver gjort snarest muligt.

Der er endvidere to andre Spørgsmaal, man maa tage i Betragtning, naar man her med nogen Virkning vil skabe en Lov paa Grundlag af Forhandlinger, som har strakt sig over 20 Aar. Det første er dette, om man har et andet Stof, der kan erstatte det, man nu vil have Forbud mod, og det andet er, om man nu ogsaa har gjort alt for at neutralisere Stoffets giftige Virkninger. Jeg er jo ikke Tekniker og kan selvfølgelig ikke tage Stilling til Anvendelsen af et saadant Erstatningsstof. Men fra Englands og forskellige andre Landes Side har der været nedsat Kommissioner til

Undersøgelse af dette Forhold, og man er kommet til det Resultat, at Blyhvidt er en saa virksom Bestanddel af Malermaterialet, at man ikke kan undvære det indenfor Malerfaget, og man har endnu ikke et Erstatningsstof. Man vil ogsaa se, at der i Arbejdsraadets Skrivelse til Indenrigsministeriet af 20. November 1923, der følger som Bilag til den forelagte Konvention, gøres Henstilling om, at man forsøger paa at finde et Erstatningsstof. Saaledes gjorde man, da man i sin Tid forbød Anvendelsen af Fosfor ved Tændstikfabrikationen.

Der er et andet og reellere Grundlag at løse Spørgsmaalet paa, og det er det, som jeg nævnte før, at gøre alt for at neutralisere de giftige Virkninger af den nævnte Blyforbindelse. Og spørger man saa, om man her har gjort alt, maa Svaret blive et ubetinget Nej. Men samtidig har man ad Frivillighedens Vej gjort et kolossalt og stort Arbejde for at forhindre de giftige Virkninger, hvilket man vil forstaa, naar man ser, hvorledes man i Aarene fra 1910—23 er gaaet frem ved Benyttelsen af dette Stof. I 1910 benyttede man 2 Dele Zinkhvidt, hver Gang man benyttede 1 Del Blyhvidt, medens man i 1922 benyttede 7 Dele Zinkhvidt mod 1 Del Blyhvidt. Man har altsaa set den Fare, der var, og ønsket at komme udenom den og er altsaa ad Frivillighedens Vej naaet saa langt frem.

Heroverfor er jo den eneste Fordel ved at gaa til et Forbud denne, at man virkelig skulde kunne kontrollere Forbudet. Men saaledes som Konventionen er formet, kan en Malersvend gaa hjemmefra med to Malerpotter, den ene beregnet til indendørs Maling, hvori der ikke maa findes Blyhvidt, og den anden beregnet til udendørs Maling, hvori Blyhvidt er tilladt. Man vil altsaa se, at herefter vil ikke en Gang det eneste Formaal med et Forbud: at det virkelig skulde kunne være kontrolbart, kunne gennemføres. Men foruden selve Konventionen har vi jo ogsaa en fra Washington-Konferencen vedtagen Henstilling om forskellige Indgreb med Hensyn til Blyhvidtsarbejder. Denne Henstilling tager netop Sigte paa det rette Punkt, idet den angaar Blyforgiftningsfaren i det hele taget og ikke særlig vender sig mod Malerfaget, den vender sig mod alle Fag, saaledes at det Spørgsmaal, den højtærede Socialminister har rejst i Ulykkesforsikringslovens § 1, 3die Stykke, netop kan blive Genstand for en Undersøgelse. Jeg for mit Vedkommende tror, at her er en Vej frem til Løsning af Spørgsmaalet med Hensyn til de industrielle Arbejdere, som arbejder med giftigholdige Stoffer.